

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **TŘI PYRAMIDY s. r. o.**, se sídlem Palackého 5001/1, Jihlava, zastoupené JUDr. Alenou Prchalovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Husova 1288/25, Jihlava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017, čj. 49536/17/5100-41458-711539, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2018, čj. 30 Af 12/2018-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úvod:

Správce daně ve věci daňové exekuce stanovil výslednou cenu movitých věcí a jiných majetkových práv. Na základě podaného odvolání žalovaný výslednou cenu změnil. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji odmítl. Proti usnesení krajského soudu brojí žalobkyně kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se musel zabývat možností soudního přezkumu stanovení výsledné ceny v daňové exekuci.

I.

[1] Správce daně ve věci daňové exekuce stanovil na základě výsledku ocenění dle § 211 odst. 5 ve spojení s § 221 odst. 4 d. ř. výslednou cenu movitých věcí a jiných majetkových práv žalobkyně na 20 198 176 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti stanovení výsledné ceny odvolání k žalovanému, který rozhodnutí orgánu prvního stupně změnil tak, že cenu stanovil na 20 795 215 Kč. Uvedl, že orgán prvního stupně k ceně výrobní linky chybně dopočetl daň z přidané hodnoty; svým rozhodnutím chybu napravil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně. Napadla způsob ocenění majetku a procesní postup správce daně. Dále namítla, že výsledná cena neodpovídá skutečné hodnotě oceňovaných věcí.

[4] Krajský soud žalobu odmítl. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 86/2008-42 uvedl, že stanovení výsledné ceny ve věci daňové exekuce není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Věc je vyloučena ze soudního přezkumu.

III.

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítla, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o stanovení ceny. Nesouhlasila s judikaturou Nejvyššího správního soudu ohledně vyloučení stanovení výsledné ceny ze soudního přezkumu a uvedla, že žalobu je třeba hodnotit v kontextu jednání daňové správy vůči stěžovateli. Rozhodnutí o stanovení ceny představuje citelný a zásadní zásah do majetkového práva, a proto by s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 25/2002-42 mělo podléhat přezkumu soudy.

[7] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru z předcházejících fází řízení.

V.

[9] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatelka má za to, že rozhodnutí o stanovení výsledné ceny podléhá soudnímu přezkumu.

[12] Nejvyšší správní soud již v rozsudku čj. 1 Afs 86/2008-42 uvedl: „*Rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti, které správce daně vydává v průběhu daňové exekuce prodejem nemovitosti a na jehož základě stanoví nejnižší podání v dražbě [§ 336a odst. 1 písm. d) a § 336e odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 73 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků], není rozhodnutím, kterým se ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje veřejné subjektivní právo povinného. Žalobu proti takovému rozhodnutí soud proto odmítne [§ 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]*.“

[13] Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, byl nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád. Dle § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, účinného do 31. 12. 2010, se pro výkon daňové exekuce přiměřeně použil občanský soudní řád. V projednávané věci správce daně postupoval dle nové právní úpravy a stanovil cenu movitých věcí a jiných majetkových práv za přiměřeného uplatnění postupu pro ocenění při daňové exekuci prodejem nemovitých věcí (§ 211 odst. 5 d. ř.). Rozhodnutí o výsledné ceně správce daně vydal dle § 221 odst. 4 d. ř., které je obdobou § 336a odst. 1 o. s. ř. Nejnižší dražební podání činí dle § 222 odst. 1 d. ř. dvě třetiny stanovené výsledné ceny; stejně tak dle § 336e odst. 1 o. s. ř. Materiálně se tedy úprava daňového řádu od právní úpravy účinné do 31. 12. 2010 neliší a povaha rozhodnutí o stanovení výsledné ceny se nezměnila. Proto se na věc plně uplatní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 86/2008-42.

[14] Kasační soud neshledal v projednávané věci důvod se od uvedeného právního názoru odchýlit. Žalobu může dle § 65 odst. 1 s. ř. s. podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Pro žalobní legitimaci není podstatné, zda se daný úkon správního orgánu navenek jeví jako rozhodnutí, tj. akt, který je zachycen na hmotném substrátu a jako rozhodnutí pojmenován, nýbrž zda tento úkon žalobci zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva či povinnosti.

[15] Stanovení výsledné ceny samo o sobě nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti stěžovatelky. Tato cena není cenou definitivní; jde pouze o údaj, na jehož základě se stanoví nejnižší podání, které mohou dražitelé po zahájení dražebního jednání učinit. Cena, za jakou bude nakonec věc vydražena, není předurčena

rozhodnutím správce daně, ale je jen na dražitelích, kolik ve svých podáních za věc nabídnou. Stěžovatelka nemůže dojít žádné újmy na svém vlastnickém právu tím, že správce daně určil cenu věci (a z ní odvozené nejnižší podání) v částce nižší, než na jakou si věci stěžovatelka cení.

[16] Jelikož stanovení ceny není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nepodléhá soudnímu přezkumu ze strany správních soudů. Krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobu proti tomuto „rozhodnutí“ odmítl.

[17] Odkaz stěžovatelky na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 A 25/2002-42 její argumentaci nepodporuje. Rozšířený senát v uvedeném usnesení pro žalobní legitimaci požaduje zásah do „právní sféry“ žalobkyně, který však v projednávané věci nenastal, jak bylo uvedeno výše.

VI.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. března 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu